

Lof voor de *Dark Elements* van Jennifer L. Armentrout.

‘Heel geloofwaardig en met sneltreinvvaart geschreven.’

Booklist

‘Het verhaal knettert van de spanning.’

Kirkus Reviews

‘Vol met intrigerende details, waardoor zowel Romeo en Julia-dromers als liefhebbers van een zombie-apocalyps voor de bijl gaan!’

Publishers Weekly

‘Armentrout combineert een snelle plot met een kleurrijke cast en een sterke heldin. Trouwe fans én nieuwe lezers zullen deze serie absoluut geweldig vinden.’

RT Book Reviews

‘Misschien wel de beste serie van deze auteur.’

RT Book Reviews

HarperCollins Young Adult

ook verkrijgbaar van Jennifer Armentrout:

Bitterzoet

(een Dark Elements-internetnovelle)

Witheet

(De Dark Elements – deel 1)

Steenkoud

(De Dark Elements – deel 2)

Binnenkort verkrijgbaar:

Ademloos

(De Dark Elements – deel 3)

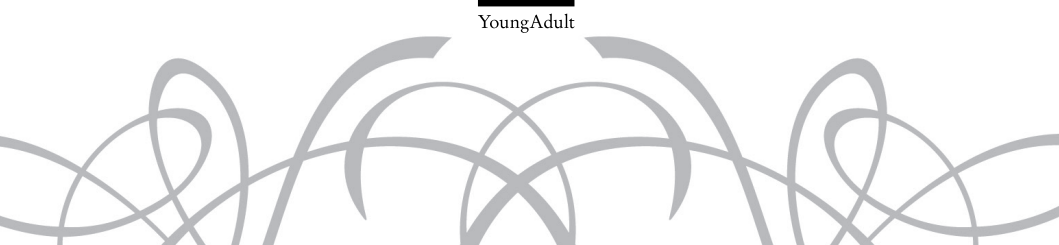
STEENKOUDE

Jennifer L. Armentrout

Vertaling Louise Willenborg

YoungAdult

HarperCollins Young Adult is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

© 2014 Jennifer Armentrout
Oorspronkelijke titel: *Stone Cold Touch*
Vertaling: Louise Willenborg
Omslagontwerp: Nanja Toebak
Foto auteur: Vania Stoyanova
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI Koninklijk Wöhrmann B.V.

ISBN 978 94 027 0980 3
NUR 285
Eerste druk juli 2016

Originele uitgave verschenen bij Harlequin Enterprises Limited, Toronto, Canada
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Books SA
© Nederlandse uitgave: HarperCollins Holland
HarperCollins Holland en Harlequin Holland zijn divisies van Harlequin Enterprises Limited
www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Voor hen die nooit ophielden met geloven, nooit ophielden
met proberen en nooit ophielden met hopen.

Hoofdstuk 1

Tien seconden nadat mevrouw Cleo het biologielokaal binnen was geschuifeld, de overheadprojector had ingeschakeld en de lichten had uitgedaan, besloot Bambi dat ze lang genoeg om mijn middel gekruild had gelegen, inmiddels haar vaste stek.

De nogal actieve demonische slangtatoeage hield er niet van om lang stil te liggen, al helemaal niet tijdens een slaapverwekkende les over de voedselketen. Ze begon over mijn buik heen te glijden. Ik verstijfde, de neiging onderdrukkend om te gaan schateren als een hyena toen ze tussen mijn borsten omhoog kroop en haar diamantvormige kop op mijn schouder legde.

Er verstreken nog vijf seconden, waarbij Stacey me met opgetrokken wenkbrauwen zat aan te staren. Ik forceerde een zuinig glimlachje omdat ik wist dat Bambi het nog niet voor gezien hield. En ja hoor. Haar tong schoot naar buiten en kietelde de zijkant van mijn nek.

Wiebelend op mijn stoel sloeg ik mijn hand voor mijn mond om een lach te onderdrukken.

‘Heb je soms wat geslikt?’ vroeg Stacey zacht terwijl ze haar dikke pony uit haar donkerbruine ogen streek. ‘Of piept mijn linkertiet naar buiten om iedereen gedag te zeggen? Want als mijn hartsvriendin ben je verplicht om dat tegen me te zeggen.’

Hoewel haar V-halstrui behoorlijk laag was uitgesneden, mocht ik toch hopen dat haar tiet gewoon in haar trui zat. Desondanks werd mijn blik ernaartoe getrokken toen ik mijn hand liet zakken. ‘Er is niks mis met je tiet. Ik heb gewoon... geen rust in mijn kont.’

Ze trok haar neus even naar me op voordat ze haar aandacht weer vestigde op wat zich voor in het klaslokaal afspeelde. Ik ademde een

keer diep in en hoopte dat Bambi de rest van het lesuur bleef zitten waar ze zat. Met de tatoeage op mijn blote huid zou je denken dat ik werd geplaagd door rare zenuwtrekjes. Een stuiptrekking om de vijf seconden zou me niet populair maken, als ik dat al was. Gelukkig kon ik, nu Thanksgiving voor de deur stond en het buiten veel kouder werd, met een gerust hart coltruien met lange mouwen dragen. Dan bleef Bambi uit het zicht.

Althans, zolang ze niet besloot om omhoog te kruipen naar mijn gezicht. Iets wat ze altijd graag deed zodra Zayne in de buurt was. Hij was absoluut een oogverblindende wachter – een lid van het ras van wezens die er naar believen als mensen konden uitzien, maar die er in hun ware gedaante uitzagen als wat mensen waterspuwers noemden. Wachters hadden de taak opgelegd gekregen om het menselijke ras te beschermen, te jagen op al het onheil dat opdook in de nacht... en gedurende de dag. Ik was opgegroeid met Zayne, en als kind was ik jarenlang een beetje verliefd op hem geweest.

Bambi begon zich te roeren, haar staart kriebelde op de zijkant van mijn buik.

Ik kon me niet voorstellen hoe Roth het had uitgehouden met Bambi die de godganse tijd over zijn lichaam had gekropen.

Mijn adem stakte toen er een scherpe, meedogenloze steek door mijn borstholte schoot. Gedachteloos strekte ik mijn hand uit naar de ring met de gebarsten ovalen steen die aan mijn ketting hing. Die ring had ooit het bloed bevat van mijn moeder, dé Lilith. Het gevoel van het koele metaal tussen mijn vingers was geruststellend. Niet vanwege de bloedverwantschap, aangezien ik feitelijk geen enkele relatie onderhield met mijn moeder. Desondanks vormde de ring, samen met Bambi, mijn enige en laatste schakel met Astaroth, de kroonprins van de hel, die de meest ondemonische daad had verricht.

Ik ben mezelf kwijtgeraakt op het moment dat ik jou vond.

Roth had zichzelf opgeofferd toen hij zich in de duivelsval, bedoeld om zijn gevangenen naar de hel te sturen, boven op Paimon had geworpen. Die eikel had het plan gesmeed om een wel heel achterbakse strijd tussen demonenrassen te ontketenen. Zayne had zich in de

strijd geworpen om te voorkomen dat Paimon kon ontsnappen, maar Roth... had Zaynes plaats ingenomen.

En nu zat hij in de vuurpoelen.

Voorovergebogen steunde ik met mijn ellebogen op de koele tafel, en ik had geen flauw idee wat mevrouw Cleo stond uit te kramen. Tranen brandden achter in mijn keel toen ik naar de lege stoel voor me staarde. Daar had Roth altijd gezeten. Ik deed mijn ogen dicht.

Twee weken. Driehonderdzesendertig uur, ik kon er een paar uur naast zitten, was verstreken sinds die nacht in de oude gymzaal en het leven was er nog geen seconde gemakkelijker op geworden. Het deed pijn alsof het een uur geleden was gebeurd, en ik vreesde dat dit over een maand of zelfs over een jaar niet anders zou zijn.

Het moeilijkst vond ik eigenlijk al die leugens. Stacey en Sam hadden me bestookt met honderden vragen toen Roth niet was teruggekeerd na de nacht waarin we De Sleutel van Salomo (het eeuwenoude boek dat de antwoorden bevatte op alles wat we over mijn moeder moesten weten) hadden opgespoord. We waren daarbij gesnapt door Abbot (de leider van de wachtersclan in Washington DC, die mij als jong meisje had geadopteerd). Ze hadden het uiteindelijk opgegeven, maar het was toch weer het zoveelste geheim dat ik niet met hen, mijn twee beste vrienden, deelde.

Ondanks onze vriendschap wisten ze geen van beiden wat ik was – half wachter, half demon. En geen van beiden beseften dat Roth niet zomaar afwezig was, geveld door pfeiffer of overgeplaatst naar een andere school. Maar soms was het makkelijker om aan hem te denken alsof het wel zo was – mezelf wijs te maken dat hij gewoon op een andere school zat en niet te denken aan waar hij werkelijk was.

De brandende pijn nam zijn intrek in mijn borstkas, net als de onaangename hitte die altijd in mijn aderen zinderde. De aandrang om een ziel weg te nemen, de vloek die mijn moeder op mij had overgedragen, was de afgelopen twee weken geen sikkepit minder geworden. Eerlijk gezegd leek hij juist sterker te worden. De gave om de ziel te kunnen zuigen uit elk wezen dat er een had, was de reden waarom ik nooit eerder iets met een jongen was begonnen.

Totdat Roth op het toneel was verschenen.

Aangezien hij een demon was, speelde het irritante zieldilemma bij hem geen rol. Hij bezat er immers geen. En anders dan bij Abbot en bijna alle anderen van de wachtersclan, zelfs Zayne, maakte het Roth niet uit dat ik het resultaat was van rassenvermenging. Hij had... hij had me geaccepteerd zoals ik was.

Met mijn handpalmen over mijn ogen wrijvend beet ik op de binnenkant van mijn wang. Nadat ik in Roths appartement mijn gerepareerde en opgepoetste ketting had gevonden – die Petr, een wachter die achteraf mijn halfbroer bleek te zijn, kapot had getrokken tijdens zijn moordaanslag op mij – had ik me vastgeklampt aan de hoop dat Roth uiteindelijk toch niet in de hel was. Dat hij op de een of andere manier was ontsnapt. Maar met elke dag die voorbijging, doofde die hoop uit als een kaars in het oog van een orkaan.

Ik geloofde meer dan alles in deze wereld dat Roth, als hij bij me terug had kunnen komen, dat inmiddels wel had gedaan, en dat betekende...

Toen mijn borst zich venijnig samenknep, opende ik mijn ogen en ademde langzaam de lucht die ik had ingehouden uit. Het lokaal was ietwat wazig door de sluier van opgewelde tranen. Ik knipperde een paar keer met mijn ogen en liet me weer achterover op mijn stoel zakken. Ik had geen idee wat de op het scherm geprojecteerde dia's moesten voorstellen. Hadden ze iets te maken met de kringloop van het leven? Nee, daar had je immers The Lion King voor. Ik wist nu al dat ik er dit schooljaar niets van zou bakken. Misschien moest ik op zijn minst proberen wat aantekeningen te maken. Ik pakte mijn pen en –

Voor in het klaslokaal schraapten de metalen poten van een stoel over de vloer, een snerpend geluid dat door merg en been ging. Een jongen schoot uit zijn stoel omhoog alsof iemand een vuurtje onder zijn kont had aangestoken. Er hing een vage gloed om hem heen – zijn aura. Alleen ik was in staat om hem te zien, maar het krachtveld flakkerde onregelmatig als een knipperlicht. Ik was eraan gewend om de aura's van mensen – een afspiegeling van hun ziel – te zien. Ze konden

allerlei verschillende kleuren hebben, soms een mengeling van meer dan twee, maar ik had er nog nooit eerder een gezien die zo flikkerde als deze. Ik keek vluchtig het lokaal rond en de vermenging van alle aura's leverde een vage schittering op.

Wat krijgen we nou?

Mevrouw Cleo's hand hing verstijfd boven de projector terwijl er een frons op haar voorhoofd verscheen: 'Dean McDaniel, ben je gek geworden –'

Dean draaide zich in een flits om en staaarde de twee jongens die achter hem zaten strak aan. Ze hingen lui achterover op hun stoelen, met hun armen gekruist voor hun borst en hun lippen opgekruld in een identieke grijns. Dean had zijn mond samengeperst tot een dunne streep, en zijn gezicht was rood aangelopen. Mijn mond viel open van verbazing toen hij zijn ene hand op het witte tafelblad drukte en met zijn andere vuist het joch achter hem een beuk tegen zijn kaak verkocht. De keiharde klap op zijn wang echode door het klaslokaal, gevolgd door de stokkende adem van ontzetting bij enkele andere klasgenoten.

Shit!

Ik schoot recht overeind op mijn stoel toen Stacey met beide handen op onze tafel sloeg. 'Krijg nou tieten,' fluisterde ze, terwijl ze ont-hutst toekeek hoe de jongen die Dean had gestompt naar links omviel en als een zak aardappelen op de vloer neerplofte.

Ik kende Dean niet heel goed. Volgens mij had ik niet meer dan vijf woorden met hem gewisseld tijdens mijn vier jaar op de middelbare school, maar hij was rustig en vrij normaal, lang en slank. Net zo'n jongen als Sam.

Al helemaal geen jongen van wie je zou verwachten dat hij een andere jongen – een veel grotere knul – snoeihard op zijn bek zou slaan.

'Dean!' schreeuwde mevrouw Cleo. Haar omvangrijke boezem deinde op en neer toen ze naar de muur snelde om het licht aan te doen. 'Wat bezielt...'

De andere jongen schoot als een pijl omhoog, zijn handen samen-gebald tot stevige vuisten langs zijn lichaam. 'Jesus man, wat man-

keert jou?’ Hij liep om de tafel heen en wurmde zich uit zijn dichtgeritste capuchonvest. ‘Wil je hier soms nader kennis mee maken?’

Zodra er kleren werden uitgetrokken, wist je dat het menens was.

Met een grimmige grijns op zijn gezicht beende Dean naar het middenpad. Stoelpoten krasten over de vloer toen klasgenoten de weg voor hem vrijmaakten. ‘Kom maar op.’

‘Matpartij!’ riep Stacey wroetend in haar tas, op zoek naar haar mobieltje. Een paar andere klasgenoten volgden haar voorbeeld. ‘Dit móét ik filmen.’

‘Jongens! Stop daarmee, nu.’ Mevrouw Cleo sloeg met haar hand tegen de muur en raakte de intercom die in directe verbinding stond met de conciërge. Er klonk een piepje en ze draaide zich er volledig in paniek naartoe. ‘Stuur onmiddellijk bewaking naar lokaal twee-nul-vier!’

Dean wierp zich op zijn tegenstander en schoffelde hem onderuit. Armen schoten alle kanten op nadat ze tegen de poten van een tafel naast hen aan waren gerold. Hoewel we achter in het klaslokaal veilig zaten, stonden Stacey en ik toch op. Er trok een rilling over mijn huid toen Bambi zonder waarschuwing van haar plek kwam en haar staart over mijn buik heen sloeg.

Stacey ging op de punten van haar laarzen staan omdat ze kennelijk een betere hoek voor haar mobieltje nodig had. ‘Dit is...’

‘Bizar?’ vulde ik aan, en ik kromp ineem toen de jongen een rake stoot uitdeelde en Deans hoofd naar achteren klapte.

Ze trok een wenkbrauw naar me op. ‘Ik wilde eigenlijk *te gek* zeggen.’

‘Maar ze zijn...’ Ik sprong op toen de deur van het lokaal openzwaaide en hard tegen de muur knalde.

Mannen van de bewaking zwermden door het lokaal, recht op de vechtersbazen af. Een potige gast sloeg zijn armen om Dean heen en trok hem van de andere leerling af. Ondertussen vloog mevrouw Cleo als een zenuwachtige kolibrie door het lokaal, met haar beide handen stevig om haar wanstaltige kralenketting geklemd.

Een oudere bewaker knielde naast de jongen die door Dean als eer-

ste was geslagen. Pas op dat moment realiseerde ik me dat de jongen doodstil was blijven liggen nadat hij op de grond was gekwakt. Een gevoel van onbehagen, dat niets te maken had met de manier waarop Bambi weer begon te bewegen, zette zich in mijn buik vast toen de bewaker zich over de met zijn gezicht naar de grond liggende jongen boog en zijn hoofd vlak bij zijn borst bracht.

De bewaker kwam met een ruk omhoog en draaide zijn hoofd naar het microfoontje op zijn schouder. Zijn gezicht was zo wit als het papier van mijn schrijfblok. ‘Ik heb onmiddellijk medische assistentie nodig. Ik heb hier een jongen van een jaar of zeventien, achttien. Zichtbare zwelling op de schedel. Hij ademt niet.’

‘O mijn god,’ fluisterde ik, en ik greep Staceys arm stevig vast.

Het opgewonden gekakel verstomde en het was doodstil in het klaslokaal. Mevrouw Cleo bleef met licht trillende wangen bij haar bureau stilstaan. Stacey haalde een keer diep adem en liet haar telefoon zakken.

De stilte na de noodoproep werd verbroken op het moment dat Dean zijn hoofd in zijn nek legde en hard begon te lachen toen de andere bewaker hem het klaslokaal uit sleurde.

Stacey stak haar schouderlange zwarte haar achter haar oren. Ze had het stuk pizza op haar bord en haar blikje frisdrank met geen vinger aangeraakt. Ik net zo min. Waarschijnlijk gingen er bij haar dezelfde gedachten door het hoofd als bij mij. Rector Blunt en de mentor, aan wie ik eigenlijk nooit aandacht had besteed, hadden alle leerlingen in de klas toestemming gegeven om naar huis te gaan.

Ik had geen vervoer. Morris, de chauffeur en klusjesman van de clan, en in elk opzicht een geweldige man, mocht me niet meer ophalen. De laatste keer dat we samen in de auto hadden gezeten, wilde een door geesten bezeten taxichauffeur met zijn auto die van ons van de weg duwen. En ik wilde Zayne of Nicolai niet wakker maken – het merendeel van de volbloedwachters was overdag in diepe slaap, ingekapseld in hun stenen schulpen. Stacey wilde mij niet bij haar thuis hebben als haar kleine broertje er was. En dus zaten we in de schoolkantine.

Maar we hadden geen van beiden trek.

‘Ik heb echt een trauma opgelopen,’ zei ze terwijl ze diep inademde. ‘En niet zo’n kleintje ook.’

‘Die gast is nog niet dood, hoor,’ antwoordde Sam met zijn mond vol pizza. Zijn montuurloze bril gleed naar het puntje van zijn neus. Bruine krullen vielen over zijn voorhoofd. Zijn ziel, een lichte mengeling van geel en blauw, flikkerde net zoals die van alle anderen vanmorgen hadden gedaan. Hij knipperde aan en uit, alsof hij kiekeboe met me speelde. ‘Ik hoorde dat hij in de ambulance weer bij kennis is gekomen.’

‘Dat verandert nog niets aan het feit dat we hebben gezien hoe iemand zo hard in zijn gezicht werd geslagen dat hij vlak voor onze neus dóóding,’ hield ze vol met ogen zo groot als schoteltjes. ‘Of heb je dat soms helemaal gemist?’

Sam slikte een hap pizza door. ‘Hoe weet je dat hij echt dood was? Alleen omdat een nepagent zegt dat er iemand niet ademt, wil dat nog niet zeggen dat het ook zo is.’ Hij wierp een vluchtige blik op mijn bord. ‘Ga je dat nog opeten?’

Ik schudde mijn hoofd naar hem, enigszins verbaasd. ‘Je mag het allemaal hebben.’ Een seconde later griste hij de pizza met blokjes pepperoni van mijn bord. Zijn blik schoot omhoog naar mij toe. ‘Alles goed?’ vroeg ik.

Hij knikte, kauwend op een te grote hap. ‘Sorry. Ik weet dat ik niet erg vriendelijk klonk.’

‘Oh, echt?’ mompelde Stacey droog.

Een doffe pijn verspreidde zich achter mijn ogen toen ik mijn hand naar mijn blikje fris uitstak. Ik had behoefte aan cafeïne. Ik moest er ook achter zien te komen wat er in vredesnaam aan de hand was met al die flakkerende aura’s. Aan de kleurrijke schaduw tinten rondom mensen kon ik zien wat voor soort ziel ze omhulden: wit stond voor een volstrekt pure ziel, pasteltinten kwamen het meeste voor en duiden normaal gesproken op een goede ziel en hoe donkerder de kleuren werden, hoe twijfelachtiger de status van iemands ziel was. En als een mens die veelzeggende halo niet om zich heen had, betekende dat dat hij bij het Team Zonder Ziel hoorde.

Met andere woorden, dat hij een demon was.

Ik bracht niet meer zoveel merktekens aan – nog zo'n nuttige gave die ik dankzij mijn gemengde afkomst bezat. Als ik een demon aanraakte, was dat ongeveer hetzelfde als een neonreclame op hun lichaam vastplakken. Dat maakte het voor de wachters eenvoudiger om ze eruit te pikken.

Helaas werkte het niet voor demonen van het hoogste niveau. Bij hen werkte bijna niets.

Na het vreselijke voorval met Paimon was ik er niet mee gestopt, en ik kreeg een verbod opgelegd om te merken. Na die nacht in de oude gymzaal had Abbot mijn levenslange huisarrest opgeheven, maar het voelde verkeerd om willekeurige demonen te merken, vooral nu ik wist dat velen van hen eigenlijk ongevaarlijk waren. Als ik merktekens aanbracht, deed ik dat bij de poseurs, want die waren wel gevaarlijk. Ze hadden de gewoonte om mensen te bijten, maar de duiveltjes liet ik met rust.

En eerlijk gezegd kwam het door Roth dat ik mijn routine van het merken had aangepast.

'Ik denk dat die twee mafkezen Dean gewoon hebben zitten treiteren,' vervolgde Sam toen hij mijn pizza in een milliseconde achter de kiezen had. 'Mensen gaan dan helemaal door het lint.'

'Maar de meeste mensen hebben niet van die enorme knuisten waarmee ze iemand om zeep kunnen helpen,' kaatste Stacey terug.

Mijn mobieltje piepte. Voorovergebogen viste ik het uit mijn tas. Hoewel de pijn achter mijn ogen steeds heviger werd, krulden mijn lippen zich in een zwak glimlachje toen ik zag dat Zayne een sms'je had gestuurd.

Nic komt je oppikken. Kom zodra je thuis bent naar me toe in de trainingszaal.

Ah, trainen. Mijn hart maakte een klein sprongetje. Dat overkwam me vaak als ik dacht aan een training met Zayne. Hij raakte namelijk altijd bezweet als hij even oefende op de worstel- en afweertechnie-

ken en dan zou hij zijn shirt uittrekken. En, nou ja, ook al voelde ik me diep bedroefd over het verlies van Roth, het vooruitzicht van Zayne met ontbloot bovenlijf was toch erg aanlokkelijk.

En Zayne... hij was vanaf het allereerste moment heel belangrijk voor me geweest. Dat was hij nog altijd. Dat zou nooit veranderen. Toen ik naar de clan was gebracht, was ik doodsbang geweest, en ik had me meteen in een kast verstopt. Zayne had me eruit weten te lokken met in zijn handen een nu al lang niet meer ongehavende teddybeer die ik Mr. Snotty had gedoopt. Sindsdien was ik niet meer uit zijn buurt weg te slaan. Nou ja, totdat Roth was opgedoken. Zayne was mijn enige bondgenoot geweest – de enige persoon die wist wat ik was, en... God, hij had altijd voor me klaargestaan en was deze afgelopen weken mijn rots in de branding geweest.

‘Zeg...’ vervolgde Sam toen ik Zayne snel een bevestiging stuurde en mijn mobiel weer in mijn tas liet vallen. ‘Wisten jullie dat als een slang met twee koppen wordt geboren, die met elkaar gaan vechten om eten?’

‘Wát?’ vroeg Stacey, en ze trok haar wenkbrauwen in zo’n diepe rimpel samen dat er twee dunne boze streepjes overbleven.

Hij knikte zacht grinnikend. ‘Yep. Een soort doodstrijd... met jezelf.’

Ondanks alle ellende voelde ik de spanning een beetje uit mijn lichaam wegtrekken toen Stacey in de lach schoot en zei: ‘Ik sta er elke keer weer versteld van hoe goed jij nutteloze weetjes weet op te duikelen.’

‘Daarom ben je zo gek op me.’

Stacey knipperde met haar ogen en een blos kleurde haar wangen. Ze keek me even schichtig aan, alsof ik haar op de een of andere manier moest bijstaan in haar onlangs ontvlamde liefde voor Sam. Ik was de laatste persoon op deze aardkloot aan wie je wat had als het op de andere sekse aankwam.

Ik had in mijn hele leven één jongen gezoend.

En hij was ook nog een demon.

Dus...

Luid proestend pakte ze haar frisdrank op. ‘Het zal wel, ik ben een veel te koele kikker voor de liefde.’

‘Eigenlijk...’ Sam keek alsof hij op het punt stond om een paar willekeurige feiten over de liefde en temperaturen te spuien toen de pijn in mijn hoofd oplaaide.

Een keer kort inademend drukte ik mijn handpalmen vlak boven mijn ogen, en ik kneep ze dicht voor de bloedhete, stekende pijn. Die was kort en hevig en net zo snel weer verdwenen als hij was opgekomen.

‘Layla? Voel je je wel goed?’ vroeg Sam.

Ik knikte traag terwijl ik mijn handen weer liet zakken en mijn ogen opendeed. Sam zat me aan te staren, maar...

Hij hield zijn hoofd scheef. ‘Je ziet een beetje wijjes.’

Onze blikken hielden elkaar gevangen, en ik voelde me duizelig worden. ‘Jij...’

‘Ik? Huh?’ Met een diepe frons op zijn voorhoofd flitste zijn blik naar Stacey. ‘Ik wat?’

Er hing niets om Sam heen – geen enkel spoor van blauwgroen of het zachte botergeel. Mijn hart sloeg een slag over toen ik me naar Stacey toedraaide. Het vage groen van haar aura was ook al verdwenen. Dat betekende dat Sam en Stacey geen – nee, ze hadden wél zielen. Dat wist ik heel zeker.

‘Layla,’ zei Stacey zacht terwijl ze haar hand op mijn arm legde.

Ik draaide me om en speurde de stampvolle kantine af. Iedereen zag er net zo uit als anders, behalve dat niemand van hen nu een halo om zich heen had. Geen enkele vage kleurschaduw. Mijn hartslag versnelde, en ik voelde zweetdruppeltjes tintelen op mijn wenkbrauwen. Wat gebeurde er?

Ik ging op zoek naar Eva Hasher, wier aura ik kende als mijn broekzak. Een paar tafels achter ons ontdekte ik haar, omringd door wat Stacey liefdevol het krengeclubje noemde. Naast haar zat Gareth, haar knipperlichtvriendje. Hij leunde naar voren, zijn armen in elkaar gevouwen op de tafel. Starend in het niets met waterige, rood-doorlopen ogen. Ik wist dat hij een feestbeest was, maar ik kon me de

laatste keer dat ik hem stoned op school had gezien niet herinneren. Om hem heen was ook al niets te zien.

Ik keek weer naar Eva. Normaal gesproken werd de sexy brunette omringd door een lichtpaarse halo, waardoor ze behoorlijk lang tot de mensen met een discutabele zielenstatus had behoord. De aandrang om haar ziel te proeven was altijd groot.

Maar de ruimte om haar heen was nu ook leeg.

‘O mijn god,’ fluisterde ik.

Staceys hand klemde zich steviger om mijn arm. ‘Wat is er met je?’

Ik liet mijn blik snel weer naar haar terugglijden. Nog steeds geen aura. En daarna naar Sam. Niets. Ik kon geen enkele ziel meer zien.

Hoofdstuk 2

De rest van de middag ging in een waas voorbij. Met pijn in mijn hart stelde ik vast dat Stacey en Sam kennelijk gewend waren aan mijn op slag wisselende stemmingen en mijn verdwijntrucs. Geen van beiden zeurden door over mijn vreemde gedrag.

Toen ik Nicolai voor onze school op mij zag wachten, wist ik dat het echt gedaan was met mijn geweldige demonische snuffelgaven. De wachters bezaten allemaal een pure ziel – een lichtgevende, parelachtig witte gloed, waarvan ik wist dat die hemels smaakte. Zelfs Petr had een pure ziel gehad, ook al was hij de meest verdorven man geweest. Hij had immers geprobeerd me te vermoorden.

Ook Nicolai, een wachter van wie ik wist dat hij net zo betrouwbaar was als Zayne, had vandaag niet zijn gebruikelijke witte gloed om zich heen hangen. Ik klom in de witte SUV en trok met grote, verbijsterde ogen het portier achter me dicht. Hij wierp me een vluchtige blik toe. Nicolai glimlachte bijna nooit meer sinds hij tijdens de bevalling zijn vrouw en zijn enig kind had verloren. Hij schonk mij vaker een glimlach dan de meeste anderen deden, maar niet meer sinds die nacht waarin de clan me met Roth had betrapte.

‘Alles in orde?’ vroeg hij, met dezelfde blauwe ogen als Zayne had. Alle wachters hadden de stralendste blauwe ogen die eruitzagen als een zomerse lucht vlak voor een storm. Die van mij waren het lichtste grijs dat je kon bedenken, alsof alle kleur eruit was gesijpeld; een gevolg van het demonenbloed in mij.

Toen ik hem als een imbeciel bleef aanstaren, verscheen er op zijn knappe gezicht een lichte frons. ‘Layla?’

Ik knipperde met mijn ogen alsof ik uit een trance ontwaakte en fo-

custe mijn blik op de mensen die elkaar op de stoep voor de voeten liepen. De lucht was betrokken na de koude regenbui en de dikke wolken voerspelden nog meer regen, maar er waren geen sporen van een ziel te bekennen. Ik schudde mijn hoofd. ‘Gaat prima, hoor.’

We zeiden verder niets meer tijdens de onnodig lange rit naar het privéterrein van de clan, dat net over de brug lag. Het drukke verkeer was elke keer weer een grote ramp. In de tijd dat Morris me reed, had hij geen woord tegen me gezegd – hij praatte nooit – maar in mijn gedachten voerde ik altijd hele gesprekken met hem. Met Nicolai was de rit gruwelijk ongemakkelijk. Ik vroeg me af of hij nog steeds dacht dat ik de clan had verraden door Roth te helpen om De Sleutel van Salomo op te sporen, en of hij ooit nog tegen me zou glimlachen.

Het leek wel een jaar te duren voordat de SUV soepeltjes tot stilstand kwam voor het kolossale huis. Zoals altijd graaide ik snel mijn tas van de vloer en gooide het portier open. Ik had dit zo vaak gedaan dat ik niet oplette waar ik mijn voet neerzette. Ik wist dat daar de stoerprand zou zijn van het voetpad dat naar de verandatrap leidde.

Maar toen ik naar beneden sprong, bleef mijn gelaarsde voet in het luchtledige hangen. Volledig uit mijn evenwicht stak ik mijn handen in mijn val naar voren uit. Met mijn armen voor me uit gestrekt ging ik naar de grond, waarbij mijn rugtas opzij werd geslingerd. Bambi verplaatste zich zonder waarschuwing, en ze krulde zich om mijn middel heen alsof ze op de een of andere manier probeerde niet te worden geplet als ik neer zou storten.

Dat hielp echt.

Ik ving mezelf op voordat ik op het wegdek smakte en schoof over de glibberige, kapotte steen. Het vel schaafde van mijn handen en ik voelde korte, hevige pijnscheuten.

Nicolai was bliksemsnel uit de SUV gestapt en stond luid vloekend naast me. ‘Ben je nog heel, kleine?’

‘Au,’ kreunde ik terwijl ik op mijn knieën ging zitten en mijn gebutste handen omhooghield. Hoewel ik me net een driebenige gazelle voelde, viel het verder gelukkig mee. Met hoogrode konen klemde